

PROSPERANTE JEHOVAH!

De

CANE RHE-
TORICO,

DISSERTATIO

Quam

Consensu Amplis: Facult: Philos.

Regie ad Auram Academia,

P R Æ S I D E

VIRO AMPLISSIMO

M. CHRISTIERNO

A L A N D R O,

Eloqv. Profess. Celebratissimo,

Die 20 Januarii, Anno 1704.

horisque solitis

Bonorum omnium censuræ modeste submittit

Exercitii Gratia

CHRISTIANUS WALSTENIUS

Borea - Finl.

Exc. Jo. WAL.

Jo. Mag. Ivan. Saccarius

CHURCH

SACRÆ REGIÆ MAJESTATI

MAXIME FIDO VIRO,
REVERENDISSIMO IN CHRISTO
PATRI AC DOMINO,

DN. JOHANNI
GEZELIO,

S.S. Theologiæ DOCTORI
Consummatissimo;

Diœcesios Aboënsis EPISCOPO
Longè Dignissimo;

Regiæ ibidem Academiae
PRO-CANCELLARIO eminentissimo,
Et Venerandi Consistorii Ecclesiastici
PRÆSIDI Gravissimo;

MÆCENATI

meo

Maximo.

MULTOS ANNOS ET MITIA FATA!

audacissimum me facinus ag-
gressum esse fateor, cum No-
men REVERENDISSIMÆ
VEST: PATERNITATIS

huic meo opusculo inscribere ausim,
ad quod faciendum memoria per-
plurimorum prius in Parentes meos
collatorum beneficiorum me indu-
xit, non ut eo ipso demererer illa,
sed ut devotæ observantiæ gratique
animi pignus offerrem. Cumulus
scilicet tantorum beneficiorum cum
a me nunquam debitis efferrī laudi-
bus, multoque minus compensari
queat, ea quæ par est reverentia sub-
misse oro & obtestor, velit REVE-
RENDISS: VEST: PATERNITAS
primum tyrocinii mei rudimentum,
quod in subjectissimi animi pignus,
humilima veneratione offero, placi-
da faciei temperie fulcipere. San-
ctissimum porro Numen calidissimis
suspiriis pro diuturna VESTRÆ PA-
TERNITATIS incolumitate, invo-
ca-

care nunquam cessabo, velit REVE-
RENDISS: VEST: PATERNIT:
diutissime in hisce terris incolumem,
& ab omni malo conservare immu-
nem, in rei literariæ emolumen-
tum, grande decus patriæ, Amplif-
simæ ac Nobilissimæ Familiæ gau-
dium perenne, & mihi aliisque suis
servis humilimis Patronum & Pro-
motorem Magnum, quod devoto
vovet pectore,

REVERENDISSIMÆ VESTRÆ
PATERNITATIS

*Cliens observantis-
simus*

Christ. Walstenius.

*Nobilissimo, Pl. Reverendis, Cla
Patronis, Patri, Fautoribus &*

DN. JOHAN: WALLENSTEEN,
Judici territoriali Halikoënsium &
Piickensium æqvissimo, Patruo ac
Fautori multis nominibus æstuma-
tissimo, summo perpetim reverentiæ
zelo ætatem suspiciendo.

DN. M. HAQVINO PZZHEMAN
Pastori Ecclesiæ Wirmoensis vigi-
lantissimo, vicinarum Ecclesiarum
Præposito accuratissimo, Patrono &
Evergetæ omni oblervantiæ cultu
semper venerando.

DN. MICHAELI BRUNDES
Pastori in Nyfyrckia dignissimo co-
gnatione parenti meo conjunctissi-
mo, fautori sincera mente colendo.

SALUTEM ET

*vissimis & Doctissimis Dominis
Benefactoribus propensissimis,*

DN. M. CHRIST: WALSTENIO,
Pastori in Behmo meritissimo, di-
strictus adjacentis Præposito gra-
vissimo, Patri meo benignissimo, fi-
lialibus obsequiis æternum prole-
quendo.

DN. M. ANDREÆ BERGIO,
Præposito & Pastori in Tössala so-
lertissimo, sanguinis conjunctione &
benevolentia devinctissimo, benefa-
ctori summa animi submissione in-
desinenter venerando.

DN. JACOBO WALSTENIO,
Curiae Aboensis Assessori per-
industrio, Patruo perpetim hono-
rando.

QUÆVIS FAUSTA.

Licet iusta compensationis occasio non ad-
sit, ingratus tamen jam audirem, si spe-
cimen hocce depositurus, vestra paterer si-
lere beneficia. Hoc vero scio & ultro agnosco,
quod munus meum cum offero Vestrae ma-
ximè indigus sim veniæ & facilitatis quam-
obrem illud simul venio excusatum, quod
utpote tam exiguum est, ut ne Vestrae bene-
ficentia nec mea devotionis iustus interpres
esse possit; quæ enim in me contulistis bona,
Tu præsertim Pater Optime & propensissimè,
diligens cogitatio recordari nequit, multo mi-
nus verba exprimere valent, cuncta tamen
devotius & gratus æstimat affectus, vobisque
ita sum devinctus ut nemo possit esse ma-
gis: de cætero totus in religiosum convertor
cultum, velit D.T.O.M. qui largissimus est
remunerator Vos multa benedictione donatos
longa sustentare vita!

Vobis ad obsequia

paratissimus

Ch. W.

MEMBRUM PRIMUM.

§. I.

U^t plus favet invidia rebus
sordidis, & in obscuro de-
missis, quam pulcherrimis
& in excelso positis,
ita præpostero partium
pariter studio, eruditorum lustrat
scripta invidus oculus, quæ utpote tam
rarum est sinistram effugere censuram,
quam corpus umbra in aprico destitui;
non enim contentus est malignus hic vir-
tutis comes tacitis indulgere malis: sed
erumpit ut plurimum in mordaces ca-
lumnias & obrectationes, tantum de-
coris polliceri audens suis, quantum ipse
aliis detrahare valet. Quapropter seriis
quasi intenti rebus, homines tam mole-
stè seduli omnes ingenii sui vires ad su-
gillandum & infamandum aliorum scri-
pta conferunt. Eorum est hæc indu-

A

stria

stria, qui infra virilis sapientiæ decus sapiunt, & debito non perpendunt studio, iis, qui veritatis cupidi, pro viribus suis rei literariæ prodesse studuerint, gratias deberi, & si rem acu non tetigerint, aut quo in loco lapsi sint, ignoscendum humanæ infirmitati in communi culpa. Errare enim humanum est, nec vituperio statim dignus, qui in multis se gesserit strenuè, si in uno deficit. Sed hos falsæ spe gloriæ ductos (ubi virtutis deest commercium) ea delectare vita videtur, quam notabilis etiam infamia celebrat. Tam insanâ calumniandi protervia infames omnis ævi temporibus viguere, quos latrans magis quam mordax antesignani loco ducit canis ille Rhetoricus, quo nomine magno suo merito insignitur Zoilus, qui prodigiolo calumniandi ingenio eos styli intemperie non erubuit impugnare, quorum scripta solertiæ & eruditionis plena, erudito semper orbi ad admirationem usque placuerant: imo eos ausus est ma-
ligno arrodere dente, cum quibus nec
in-

ingenio nec studio neque usu & cognitione rerum, ulla ex parte comparandus erat. Absit longè livor, acerbitas, impudentia, & dicacitas scurrilis, in quibus princeps celebrari, neutiquam ingenui hominis officium puto; nam candoris etiam ineruditi sua est apud omnes laus; malignitatis vero vel eruditissimæ vituperatio certa. Benorum itaque omnium suffragio, odio & vituperio dignus censetur, qui aliis tam molestus esse voluit; mihi autem impræsentiarum quâ nomen, mores & habitum breviter delineandus est Canis ille Rhetoricus.

§. II.

Instituto nostro maxime prodest ea sequi, quæ ad hujus rei expositionem nutu & suffragio priscorum Auctorum sistuntur, ne ausu nostro aliqua injuriâ ipsum onerasse videamur; imprimis ductum Æliani sequemur, qui præter anam quam suppeditat, perfectum etiam ejus characterem exhibet. Quod ad nomen attinet è suscepto auctore di-

dicatur Zoilus, ἀ ζωή vitā, quasi vivus
& vegetus, adeoque non δυσώνυμος. Qua-
lis Ajax perhibetur apud Sophoclem,
quod compositum esset ejus nomen
cum particula ἀ dolorifica unde etiam
verbum, αἰάζειν lamentari. Tale quid
de Juliano traditum est, sic enim Scho-
liastes Græcus: δυσώνυμος ἔ τὸ ὄνομα ἐπαχ-
θῶς, οἱ ἄνθρωποι δέκονται διὰ τὸ μῖσος ὅπερ
ἔκασι πρὸς αὐτὸν, καθὼς λέγεται δυσώνυμος
ὁ Ἰάλιανος utique propter interjectionem
Ἰὲ quæ significat heu: ubi simul disci-
mus quid sit δυσώνυμος. Tales apud Ro-
manos Minucius, Plancus, Furius &c.
Ingenium nactus est mirā dexteritate
vividum, adque res magnas promptum
& acutum, tantas vero naturæ dotes,
quas in veritatis incrementum diligens
probaque acuere debuisset industria, ca-
lumniandi procacitas tœdavit. Unde
commune deinceps hoc factum est no-
men omnibus qui ejus insistent vesti-
glis, non secus ac Gnathonici dicti sunt,
parasiti & assentatores, ἀ communi suo
Magistro Gnathone.

Homeromastix alias dicitur, id est Ho-
meri flagellator seu calumniator,
μασιζ enim ictica flagellum vel flagrum
â μαστιγῶν vel μασιζῶ flagello. Hoc i-
psum nomen non minus quam Zoilus
omnibus Doctorum virorum calumnia-
toribus competit: huc spectat illud O-
vidii

*Ingenium magni livor detrectat Homeri
Quisquis es ex illo Zoile nomen habes.*

Locum natalem sortitus est Amphipo-
lim, urbem Macedoniae sic dictam, quod
vel ædes â se invicem dispersæ am-
plum terræ spatium ambitu suo am-
plexæ sint, vel quod celeberrimus flu-
vius strymon, qui Traciam â Macedo-
nia dirimit, illam interluerit. Memi-
nit noster auctor gemini Polycratis, i-
dem enim erat nomen Samiorum Ty-
ranno, quem fortuna cumulata multo-
rum annorum ad invidiam usque fe-
licitate, eo foedius tandem fefellit, cujus
Val: Max: de mutatione fortunæ men-
tionem tacit. Erat & Polycrata foemina,
quæ

quæ insperato & nimis proinde effuso
 extincta est gaudio: apud Gell: libr: 3.
 c. 15. sed fuit Polycrates, quem auctor
 noster Zoilo designat Præceptorem,
 Rhetor & Sophista. Utraque hæc ars
 quâ instructus erat, ad contentionem
 & pervicaciam proclivis, malitiam ejus
 multum juvit & auxit, quam seditioso
 ingenio & rixoso instillare, res tam ple-
 na est periculi quam gladium in ma-
 num furentis dare.

§. IV.

Nemo itaque miretur Zoilum tam
 promptum egisse obrectatorem, cu-
 jus incauta statim ætas in Schola tam
 morosi Magistri erudiebatur, ubi argu-
 ebatur sæpius fictis criminibus innocen-
 tium virorum fama, quam seria & sa-
 na tradebatur doctrina. Huic enim
 Polycrati quam perditæ arsit animus
 ad reprehendenda dicta & facta inno-
 centium virorum, luculentissime exinde
 constabit, quod Socratem sustinuit mo-
 lestis aggredi scriptis, quem maximè
 com-

commendabat integritas vitæ studiique
elegantia, non enim contentus ipse ultra
vitia resiliisse, sed aliorum vitiis corri-
gendis sedulus semper advigilabat, teste
namque Laërtio in ejus vita, primus E-
thicen introduxit, & publice eam do-
cuit, adeoque ut non tantum totius Græ-
ciæ judicio, sed etiam omnium erudi-
torum testimonio, prudentia, acumine, &
venustate cunctis antisteterit, etiam o-
raculo Pythiæ mortalium unus Socrates
vere sapere judicatus, ut scribit Laërti-
us Lib. 2. de vitis clarorum virorum, qua-
re falsæ & iniquæ invidiæ tempestatem,
bene sibi conscius, quam par erat ægri-
us non tulit, nam vilia hujusmodi in-
genia contempsit simul & risit ultro. Sic
nuntianti quendam ipsum maledictis in-
cessere: *Bene inquit, is loqui non didicit,*
sibi autem expedire eadem siquidem ea dixe-
rint, quæ in nobis corrigenda sint, emenda-
bunt, si alias nihil ad nos. Sic etiam Epi-
ctetus docuit occurrendum maledictis
sic: dicendo: ὁδὲν πρὸς με. Sophistas et-
iam solitus est vanitatis arguere, & ultro
la.

laceffere, unde Euclidem qui in iudiciis pro ſophiſtis cauſam ſæpiſſime dixit, ſic alloquitur. *O Euclides, Sophiſtis quidem uti poteris, hominibus non poteris.* Inutile & turpe duxit hiſce operam dare, quapropter & illi collatis conſiliis & viribus ipſius inſidiabantur exiſtimationi, ſed fruſtra ſubornabant ſemel quendam Sophiſtam nomine Ariſtophanem, qui ad obtreſcendum proclivis, inutilis nugator, & admodum ridiculus erat, hic cum ipſum fictis calumniis & convitiis proſcindere cœpit, is oportuno loco de induſtria cum ſederet, inter ſuſurram & murmur quærentium & interrogantium quis ille Socrates eſſet, qui in Comœdiis traducebatur ſurrexit inſuper ut ſtans poſſet cerni. Scripſerat etiam idem Sophiſta Polycrates, quo uſus eſt Zoilus præceptore orationem inveſtitiam in Socratem, ut dicit Laërtius in vita Socratis, & pro firmanda aſſertione ſua Hermippum citat teſtem.

§. V.

Quam sequax fuerat discipulus Zoi-
 lus facile erit iudicatu ex pari ob-
 trectandi studio, quo & ipse adeo de-
 lectatus est, ut contra viros vitæ inno-
 centis & solidæ eruditionis laude ma-
 xime conspicuos petulanter scriberet:
 imprimis calumnias & temeritatem ver-
 borum in Platonem jaculatus est, qui ut
 ingenio doctrinæ fertilissimo; ita unicæ
 veritatis studiosus, ejusque colendæ mor-
 talibus sincerus auctor fuit: unde Cice-
 ro eum Deum Philosophorum appellat,
 quo cum errare se malle affirmat, quam
 cum aliis verum dicere: omnem suam
 doctrinam prompta admodum sermonis
 elegantia ornavit, adeo ut *sapientissimus*
haberetur, eo quidem usque, ut si Jupiter è
cælo descendisset, nec elegantiori nec beatiori
facundia usus videretur teste Val: Max:
 de studio & industria, pro capto suo
 gentili sic loquente. Quare etiam ar-
 tium liberalium amantes nullius magis
 B quam

quam ejus audiendi cupidi, Athenas catervatim perebant. Pari mala dicendi procacitate ferebatur in Homerum, cujus ingenii vigorem antiquissimis temporibus tanti fecit bonus quisque ut maximus sine exemplo haberetur, imo unus Poëta vocari meruerit ob eximium carminum fulgorem. Scribit enim Ælianus Lib. 8. 22. *Quod Galaton Pictor Homerum finxit evomentem, reliquos vero Poëtas ea quæ ipse evomisset haurientes.* Unde septem quondam civitates fuerunt, quarum unaquæque apud se natum esse certatim contendebant, has Marchus Varro Lib. 1 de imaginibus hoc disticho comprehendit.

Ἐπτα πόλεις διερίζουσιν πρὸς ῥίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος Χόλοφρον, Σάλαρις, Ἴος Ἄργος
Ἀθήναι.

Apion manes evocavit Homeri, Famosus ille Grammaticus cui turpe fuit vel minimum nescire ex iis, utique à dæmone, qua patria esset oriundus Homerus, sciscitatus est, quod arguit utique

que non populariter illum de Homero
 sensisse. Adversus tantos viros Zoilus
 calumniandi insolentiam exercuit, cele-
 bris futurus more hominum, quibus
 virtutis studiis difficile cum innotescere
 videtur; falsæ gloriæ affectu inflam-
 mati, maleficiis claritatem nominis con-
 sequi conantur. Sic Pausanias percon-
 tatus Hermoclem, quonam modo cla-
 rum & immortale sibi nomen pararet,
 responsum accepit, Illustrem aliquem
 virum si occidisset, futurum ut gloria
 ejus ad ipsum redundaret: comproba-
 vit id rei experientia, statim enim Phi-
 lippum Regem Macedonum obtrunca-
 vit, indeque æternam impetravit me-
 moriam. Zoilus, huic Juveni tam glo-
 riæ cupido perquam similis, labores su-
 os minime silentio obliterari existima-
 bat, si stylum adversus magnos viros
 stringeret, quid refert enim, quomodo
 impetas alium, ferro an stylo, ubi ani-
 mus est idem, & plerumque lingua plus
 lædis quam gladio: ferro corpus modo
 fau-

faucias, lingua vero etiam animam.
 Sit jam Zoilus (qui non tam na-
 turæ instinctu, quam Præceptorum vi-
 tio hausit maledicentiam) mortalibus
 manifestum documentum, quanti inter
 est bonos eligere liberis Præceptores,
 cum idem studium cui assueverit pue-
 ritia, reliqua continuet ætas: toti itaque
 vitæ exinde redundat pernicies, quan-
 do ætatem tenellam instituendi cura
 malis demandatur Magistris, ad Præ-
 ceptoris enim exemplum vitam & mo-
 res componere seduli est discipuli non
 secus ac frutices & tenues stirpes agri-
 colæ obtemperant & curvantis manum
 facile in diversos flexus sequuntur, ubi
 vero inveteratus curvor obduxerit cal-
 lum, prius fregeris arborem, quam ad
 pristinam retorseris rectitudinem. Pari
 prorsus modo ubi incauta juvenus au-
 dit crebris calumniis obteri ab iis (qui-
 bus parere sui interest) dicta & facta
 innocentium, facile incitatur ad idem
 vitium, & obfirmato ad calumniandum

animo, ita perseverat, ut vix ullus amplius correctioni relinquatur locus, quod intendisse videtur Cicero Orat. 2. pro sexto Role: *Cum omnibus horis aliquid atrociter fieri videmus aut audimus, etiam qui natura mitissimi sumus, assiduitate molestiarum sensum omnem humanitatis omittimus.* Memorabile valde est quod de se refert Plinius Junior: videlicet ex malorum casuum & criminum quotidiano examine & recognitione se metuere ne quid mali imbibat. Tanta vis est scilicet in visu consuetudine & auditione. Natura autem hominis corrupta ut ad alia vitia ita ad hoc etiam proclivis videtur, quod innuit Porcius Cato in Orat: sua ad Cæsarem de ordinanda republica: *ad reprehendenda aliena dicta & facta ardet omnibus animus*, itaque curæ cordique sit parentibus aut quibuscunque qui eorum sunt loco, ut juventutis instituendi curam credant expertæ virtutis & modestiæ magistris, ne sua culpa ipsis acci-

cidat quidquam, quod in Zoilo damnat
quivis homo prudens.

MEMBRUM SECUNDUM.

Jam ulteriorem Argumenti nostri ex-
positionem daturi, lustrabimus pau-
lisper cognomen & habitum Zoili. Quod
ad cognomen attinet, dicitur ab Aucto-
re nostro Canis Rhetoricus; frequens
hujus nominis usus est in historia tam
sacra quam profana, & proinde varia
ejus notatio lustranda occurrit, non in-
telligitur hoc loco animal illud latrans,
quod hominibus fidelitate, custodia &
vigiliis varie servit, pro ut significat
apud Sveronium cap. 5, de Vespasiano:
*Prandente eo quondam canis extrarius è tri-
vio manum humanam intulit mensaque sub-
jecit,* usurpatur non raro nomen canis
in illius contemptum, qui plus verbis
promittit, quam re ipsâ potest præsta-
re, ut apud Terentium Eun. Act: 4.
Sen. 7. ubi Chremes alloquitur Gnatho-
nem:

nem: *diminuam ego caput tuum hodie nisi abieris:* cui respondit Gnato: *ain vero canis? canem timidum vehementius latrare quam mordere dicit Curtius Lib. 7. cap. 4. David etiam ut extenuaret se coram Rege Saule confert se cani mortuo 1. Sam: 24. 15. אַחֲרֵי מִי יֵצֵא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מִי אַתָּה רֹדֵף אַחֲרֵי כָל־מֵת אַחֲרֵי פֶרֶעַשׁ אַחֲרֵי* Quem persequeris Rex Israel: quem persequeris? canem mortuum persequeris, & pulicem unum. A Plauto adhibetur pro impuro Most: Act: 1. Scen: 1. *At te Jupiter Diique omnes perdant, oboluiſti: allium germana illuvies rusticus, hircus hura suis canes capra commista.* Crebro enim hoc nomine insigniuntur illi quorum manibus utuntur crudeles homines ad expetenda supplicia. Ut apud senecam in consolatione ad Marciam: cap. 22. *Acerrimi Canes, quos ille ut sibi uni mansuetos, omnibus feros haberet, sanguine humano pascebat, circumlatrare etiam hominem, & illum imparatum incipiunt.* Ponitur interdum pro sydere Cœlesti quod alio nomine Sirius ap-

appellatur ut Apud Virgil. Lib. i. Geo. g.

Averso canis occidit Astro

Nonnunquam pro genere compedum vel vinculi ferrei, unde apud Plautum cal. Act. 2. sc. 6 Canem ferre est vinctum esse, quæ omnes significationes à proposito nostro alienæ sunt. Nos vero ad propositum nostrum eam accommodamus significationem, qua maledici & obtrectatores unice veniunt intelligendi, & hæc est frequentissima unde Abisai alloquitur Simei qui violentiam linguæ in David jaculabatur hoc modo.

למה יקלל הכלב המת הזה את אדני המלך

Quare maledicis canis hic mortuus Domino meo Regi! 2. Sam: 16. 9

Sic etiam Abner commonet acturus Jsboſeth suorum beneficiorum חראש כלב אנכי אשר לחוררה

היום אעשה הסר עם בית שאול אביך אל

אחיו ואל מרעחו ולא המציתך ביד דוד

Nunquid caput canis ego sum adversus

Judam hodie, qui fecerim misericordi-

am super domum Saul, patris tui &

super fratres tuos & proximos ejus &

non

non tradidi te in manus David. 2. Sam:
3. 8. Huic sensui inservit illud Ho-
ratii

*Quid immerentes hospites vexas
Canis, Ignavus adversus lupos?*

Quo etiam referri meretur illud Sve-
tonii de Vespasiano cap. 13. *Qui Demetri-
um Cynicum in itinere obvium sibi post da-
mnationem neque assurgere neque salutare
dignantem, oblatrantem etiam nescio quid, sa-
tis habuit Canem appellare.* Canis itaque
nominari meruit noster Zoilus ob im-
pudentiam, quam mordaci ore in opti-
mum quemque evomere solebat, eam
ob causam etiam Diogeni Cynico assi-
gnatur; qui utpote omnibus sua impu-
dentia peperit molestiam, neminem
enim præ se hominem putavit. Ubi do-
mum nitidam & magnificè instructam
intravit, & ipsi prohibebatur ibi spue-
re, longo screatu collectum sputum ho-
spiti in faciem conjecit: *deteriorem locum
ubi spueret se non invenisse dicens:* Laert:
Lib: 6 Sic eodem teste, Plato ipsum

canem appellabat, etiam pueri ipsum circumstrepentes dicere solebant: *Cavebimus ne mordeat nos*, quibus ille non detrectans nomen: *bono inquit estote animo filiole canis betis non vescitur*. dicebat enim canem se esse laudatorum virorum, laudantium neminem secum ad venandum exire audere La: Lib: 6. Huius sepulchrum inter Isthmiaca eminet, in quo canis figuratus apparet clunibus erectus, insidens cum hac quaestione & responsione ut & Comes Rönigsmarck suis oculis vidit dum Corinthum occupavit Anno 1686 die 27 Septembris.

ΕΙΠΕ ΚΤΩΝ ΑΝΔΡΟΣ
ΕΦΕΣΙΩΣ ΣΗΜΑ ΦΥΛΑΣΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΚΤΝΟΣ ΑΛΛΑΤΙΣ ΗΝ ΟΥΤΟΣ
ΑΝΗΡ Ο ΚΤΩΝ
ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΓΕΝΟΣ ΕΙΠΕ ΕΙΝΘΕΥ
ΟΣ ΗΙΘΟΣ ΟΙΚΕΙ ΚΑΙΜΑΛΑΝΤΝΔΕ
ΘΑΝΩΝ ΑΣΤΕΡΑΣ ΟΙΚΟΝ ΕΧΕΙ.

Sed & tale fuisse perhibetur.

Dio-

Διόγετες ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μὶν
 εἰς αἰδοῦς ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριος ὄδαξ

*Diogenes age loquere, quis exitus ad inferos
 Te abstulit abstulitne canis morsus ferox.
 Hinc est quod fingunt Poëtæ Hecubam
 Priami uxorem in canem mutatam
 esse, propterea quod perulantissima
 lingua homines consecrari solebat,
 quod innuit Plaut. Menech. Act. 5.
 Non tu scis mulier Hecubam quapropter canem
 Graij esse predicabant!*

*quia idem faciebat Hecuba, quod tu nunc facis,
 omnia mala ingerebat quemquem aspexerat,
 itaque adeo jure cœpta appellari canis.*

Rhetoricus dicitur quia erat Sophista,
 quod vocabulum statim ab initio quo
 usurpari cœptum est, honestum & di-
 gnationis plenum habebatur, eoque in-
 telligebantur sapientes, & artium pe-
 riti, utpote Theologi, Medici, Juris-
 consulti, Musici, Poëtæ & omnes Phi-
 losophi: qui, cum magis gloriæ
 lucro & fallaciis quam veritati stu-
 de-

debant, abit in odium & contumeli-
am, ideoque Sophista nuncupari infa-
me erat.

Accedimus tandem ad habitum Zoili,
qui tam corporis quam vestitus cul-
tu insignem impudentiam præ se fe-
rebat, *barbam enim* (ut ductum Æliani
sequamur) *promissam aiebat*, unde appa-
ret manifesto, quam terribilis & tor-
vus qua faciem fuerat. Sic Corn: Ne-
pos in vita Datamis cap. 3 truculen-
tiam Thyi Dynastæ Paphlagoniæ di-
scripturus, meminit eum habuisse pro-
lixam barbam. Præterea *caput usque
ad cutem radebat* ut dicit Ælianus hinc
etiam constat, quod dedita opera o-
mnibus formidabilis & odiosus esse
voluerit, non parum enim deformita-
tis adfert calvitium, quod ab antiquis
pro contumelia habebatur, unde Chry-
sippus affectus convitio à calvo quo-
dam inquit: σὲ μὲν ἐκ ὀβόισω πὺς δὲ τρί-
χας ἐπιμήσω ὅτι κακὸν ἐξέφυγον κρᾶνιον: Tibi
quidem contumeliam non dico, sed capillos tuos
lau-

laudabo, quod improbum caput refugerint. Quæ calvities in Zoilo tanto odiosior habenda, quod non sua sponte capiti accesserit, sed rasura petulanter fuerit accersita. Amictus ejus ab auctore nostro in hunc modum describitur, *pallium supra genua pendebat* Lepidus satis vestitus indicat haud perplexe prostitutam levitatem; ex habitu enim externo tam incomto, tamque horrido, difficiles & fastidiosos ejus mores conjicere licet, cum ex habitu præcipue gentes cultæ & barbaræ dignoscantur. Supra modum itaque Zoilus morosus erat, is enim morosus est, qui nimis exactè nimisque ad unguem fieri omnia postulat, ut aliquando ob id indignetur, qualis oppido erat Zoilus, *studiosus enim male loquendi ferendis litibus operam sedulo dabat*: contumeliosus denique ad reprehensiones proclivis erat miser ille, qui non tam veritatis studio quam maledicen-

di libidine ductus optimis viris ob-
 trectavit: interrogatus â viro quodam
 Erudito quamobrem omnibus male
 loqueretur? *quoniam inquit male
 facere cum velim non
 possum.*

SOLI DEO GLORIA.

IN ZOILUM;
A VIRO, JUVENE,

*Solidioris Literaturæ encomio, morumque po-
litiorem gratia commendabili,*

DN. CHRISTIANO
WALSTENIO,
egregie depictum.

Hos Sophiæ mastix cultos pervol-
ve labores

Atque characterem Zoile disce tuum
Non secus ac canibus, præceps auda-
cia cum sit,

Usque tibi; inde canis nomen & o-
men habes:

Omnes quippe bonos infestas dente
voraci

Convitiisque tuis stringis ubique la-
trans.

Sed mores istos quando hæc castigat
Opella,

Mores mutabis, non canis esse vo-
lens.

Alludit

JOH. WANÆUS.

N.38

RVMP 6148